

1) Ὑπόλειμμα τροφῆς. 2) Ὑπόλειμμα τροφῆς ζώων εἰς τὴν φάτην.

γουλιαρωσύνη ἡ, ἐνιαχ. γ' λιαρουδύνη Ἰμβρ. γ' λιαουσύνη Σαμοθρ. γ' λιαουουσύνη Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ἄ ρ η ς.

Ἡ λαιμαργία ἐνθ' ἄν.: Τίτου τοῦ πιδὶ δὲ τααβυέτι ἡ γ' λιαουουσύνη τ' (= τοῦτου τοῦ παιδιοῦ δὲν ὑποφέρεται ἡ λαιμαργία του) Σαμοθρ.

γούλιασμα τό, βλ. ὄλισμα.

γούλιασμα τό, Κρήτ. (Χαν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ λ ι ἄ ρ ω (I).

Ἡ συγκέντρωσις τροφῆς εἰς τὴν γ ο υ λ α τῶν πτηνῶν.

γουλιάτης ἐπιθ. ἀμάρτ. γουλῆτες Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ἄ τ η ς, παρὰ τὴν ὁπ. καὶ - ᾱ τ ε ς.

Γ ο υ λ ι ἄ ρ η ς 1, τὸ ὁπ. βλ.

γουλιατὸς ὁ, ἐνιαχ. γουλιατὸς Ρόδ. γουλγιατὸς Ρόδ. (Σάλακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ λ ι ἄ ρ ω (I).

Ἀναγ ο υ λ ι α τ ὸ ς 1, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Μοῦ ῥκεται γουλγιατὸς Ρόδ. (Σάλακ.)

γουλιδάκι τό, Α. Κρήτ. (πολλαχ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι ἴ δ ι.

Μικρὸς βλωμός, μικρὸν τεμάχιον: Πολὺ μικρὰ γουλιδάκια τὸ κοφες τὸ κρέας. Μοῦτε γουλιδάκι δὲ δοῦ ὅσως ἀπὸ τὸ λαγό.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλιδάκης Κρήτ. ("Αγιος Νικόλ. Ἱεράπ. Σητ.)

γουλίδι τό, Κρήτ. ("Αγιος Γεώργ. Ἀχεντρ. Βιάνν. Κίσ. Λασιθ. Ρέθυμν. Σητ. Χαν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι (II).

1) Τὸ τεμάχιον, ἐπὶ τυροῦ κυριολεκτούμενον: Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἄ.): Δῶσε μου ἓνα γουλίδι τυρὶ (μικρὸν τεμάχιον τυροῦ προσφερόμενον συνήθως μὲ τὸ ἄκρον αἰχμηρᾶς μαχαίρας). Συνών. γ ο υ λ ι ἄ (I) 1, μ π ο υ κ κ ι ἄ.

2) Ποσότης τυροῦ φερομένη εἰς τὸ ἐμπόριον τυποποιημένη εἰς σχῆμα κολούρου κώνου, κυλίνδρου ἢ σφαίρας Κρήτ. ἐνθ' ἄν.: Λίγα γουλιδία τυρὶ ἐκάμαμε, γιατί ἐκακοπήγανε τὰ ὀζά μας ὀφέτος Κρήτ. (Σητ.) Ἐπῆρα ἓνα γουλίδι τυρὶ κ' εὐρέθηκε νὰ ᾿χη πηδητούλους (= σκουλήκια) αὐτόθ. Βάνει σὲ μιὰ βετσέτα ἓνα βετεινὸ ψημένο, ἓνα γουλίδι τυρὶ γερό καὶ γεμίζει κ' ἓνα δουλούμι κρασί (γερό = ὀλόκληρο) αὐτόθ. Μισὸ γουλίδι τυρὶ θέλει ᾿ς τὴ γαθιά δου γιὰ νὰ χορτάση Α. Κρήτ. Νὰ βρῶ θέλω κοδὸ νὰ πουσουνίσω δυὸ γουλιδία τυρὶ; (= θὰ βρῶ ἄραγε νὰ ψωνίσω - ν' ἀγοράσω - δυὸ κεφάλια τυρὶ;) Κρήτ. ("Αγιος Γεώργ.) Πόσα γουλιδία τυρὶ ἐκαμεν ὀφέτος ὁ βοσκός; Κρήτ. Ἐκάμαμε πέδε γουλιδία καὶ πέδε ἀθοτύρους αὐτόθ. Συνών. κ ε φ ἄ λ ι, κ ο μ μ ἄ τ ι. β) Μεταφ., ἐξόγκωμα ἐπὶ τῆς ράχεως, κύφωσις Κρήτ. (Κίσ. Λασιθ. κ. ἄ.): Δὲ θεωρεῖ τὸ γουλίδι ποῦ ᾿χει ᾿ς τὴ ράχη παρὰ γυρεύει νύφη Κίσ. || ᾿Ασμ.

Μιὰ μαδινιάδα δὰ σοῦ πῶ καλὴ κακὴ, ὡς λάχη, σὰ δὲ γουλίδι τὸ τυρὶν, ἀποὺ βαστᾶς ᾿ς τὴ ράχη

Συνών. κ α μ π ο ὑ ρ α, κ α σ ε ρ ἄ κ ι, τ ὕ ρ α κ ο ς.

3) Ἐκλεκτὸν καὶ σαρκῶδες μέρος ἀπὸ ἐψημένον κρέας ζώου, κυρίως ἀπὸ μηρὸν προβάτου Κρήτ. (Ἀχεντρ.) Συνών. κ ο - φ ἴ δ ι.

γουλιέλμος ὁ, Ἴων. (Σμύρν.) Νκύστ. γουλιέρμος Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ κυρ. ὄν. Γ ο υ λ ι ἑ λ μ ο ς. Ἡ σημ. ἐκ τῆς γαλλικῆς ἐνθα guillaume δηλοῖ εἶδος λεπτουργικοῦ ἐργαλείου.

Ξύλινον λεπτουργικὸν ἐργαλεῖον μετὰ σιδηρᾶς λεπίδος, ὡς τῆς πλάνης ἐνθ' ἄν. Συνών. γ κ ι ν ὸ σ ο ς.

γούλιερας ὁ, Ἑρεια. Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Κασσιόπ. Περούλ. Ραχτ.) γούλιαρας Χελδρ., 125 ἀγούλιαρας Χελδρ., 125 γούλιαρος Πελοπ. (Λεχαίν.) γούνερας Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ. Ραχτ.) ἀβγούλιερο τό, Πελοπ. (Ἀχαῖα).

Τὸ Βυζαντ. β ο ὑ λ ε ρ ι ς, τὸ ὁπ. βλ. εἰς Δουκ. Οἱ τύπ. τοῦ παρόντος λήμματος ἐκ παραδρομῆς δὲν συμπεριελήφθησαν εἰς τὸ παρετυμολογηθὲν λῆμμα β ἑ λ ι ο υ ρ α ς.

1) Τὸ φυτὸν Σόργον τὸ χαλέπιον (Sorgum halepense) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (Gramineae) τῆς τάξεως τῶν Λεπυρανθῶν (Glumiflorae) ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἀγριοφλέσκονο κάνει ρίζες σὰ δὲ γούνερα Κέρκ. (Αὐχίον.) Συνών. β ἑ λ ι ο υ ρ α ς, κ α λ α μ ἄ γ ρ α. 2) Τὸ φυτὸν Ἀνδροπάγων ὁ Ἰσχαμος, τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (Gramineae) Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ.): Ἐγρόφησ' ἀπὸ γούνερα τὸ βόι Αὐχίον. Συνών. β ἑ λ ι ο υ ρ α ς. 3) Εἶδος κύπερης Κέρκ. (Κασσιόπ.) Συνών. κ α σ τ ρ ἄ β α.

γουλιέρης ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. γουλιέρα Κάμπ. (Βολιάδ. Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ἑ - ρ η ς.

Φλύαρος ἐνθ' ἄν.: ᾿Ασμ.

Ἡρτ' ἡ γουλιέρα τῆς βολᾶς μὲ τὴν ἀλ-λήθωρή της γιὰ νὰ τῆς βρῇ τήτ - τύχη της ᾿σὰ τσαὶ τὴν εἰτσή της Βολιάδ.

γουλίζω (I) Κρήτ. Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) — Λεξ. Δημητρ. γ' λίζου Ἦπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. (Πολυχνῖτ.) βουλῶ Νίσυρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἱ ζ ω.

1) Τρώγω Κρήτ.: Κόπιασε νὰ γουλίσωμε! — Λήγη ὦρα ᾿ναι ποῦ γούλισα κ' ἐγώ. β) Μεταφ., λαμβάνω Λεσβ. (Πολυχνῖτ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.): Γούλισέ τα Κάμπος Λακων. 2) Πίνω ποσότητα ὑγροῦ τόσην, ὅσην δύναμαι νὰ καταπίω ἅπαξ, πίνω ὀλίγον Νίσυρ. — Λεξ. Δημητρ.: Δό μου νὰ βουλήσω ἓνα κουν-νὶν νερό καὶ κἀκεν ὁ στόμας μου (κουν-νὶν = κόκκος, ὀλίγον) Νίσυρ. 3) Ἀποπτύω τὸ ἐν τῷ στόματι ληφθὲν ὑγρὸν Νίσυρ. Ρόδ.: Ἐβούλησα κ' ἔβρεξά τον (ἔλαβα νερό εἰς τὸ στόμα καὶ τὸν κατάβρεξα) Νίσυρ. Βουλᾶ με (= μὲ καταβρέχει ἐκτοξεύων ὕδωρ ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ) Ρόδ. Τὸ παιδὶν δὲν τὸ κατὰπιεν τὸ φάρμακον, παρὰ τὸ βούλησεν αὐτόθ. Συνών. μ π ο υ χ ἱ ζ ω, μ π ο υ χ λ ι ὦ, π υ τ ὦ. Οἱ σημ. 2 καὶ 3 ἔχουν ἐκ παραδρομῆς συνταχθῇ εἰς τὸ λ. β ο υ λ ὦ. 4) Ἀναγ ο υ λ ι ἄ ρ ω 3β, τὸ ὁπ. βλ., Ἦπ. (Ζαγόρ.): Μὲ γούλ'σι τοῦ φαγ'τό. Συνών. ἀ ν α κ α τ ε ὕ ω Α2, ἀ ν α κ α τ ὶ ῶ ω Α2.

